

per d. Joannem Baptistam illi venditi, de anno 1616, sub die 2, Julii; atque alia partita scut. 80, pro fructibus usque ad extinctionem dicti census decursis; Nec non alia partita scutorum 426. 70, pro capitali, & scutorum 80, pro fructibus decursis per eandem Felicem pariter solutorum Petro Paulo de Angelis, pro extinctione simili census illi venditi, per ipsummet Joannem Baptistam, de anno 1634, 13, Novembris, & demum alia partita scutorum 271, 5, ex eadem causa solutorum Josepho Cappuccino, cui venditus fuit alius similis impostus census, per eundem Joannem Baptistam de dicto anno 1624, 13, Februarii, quæ partitæ in unam redactæ, constituunt summam scutorum 1475, bajoch. 75, pro qua præsupponuntur Jura acquisita, * adeo ut ipsi competat retentio dd. bonorum hæreditariorum, ac in eorum possessione se tueri possit ad text. in l. qui à debitore ff. qui potior. in pign. habeant, & in l. si potiores, ibique gloss. fin. C. de his, qui in prior. cred. loc. succed. Card. Mant. decis. 69, n. 5, vers. neque obstat.

Tamen cum appareat ad manus ejusdem Felicis, pervenisse census, pluraque alia bona stabilia, mobilia, & se moventia, spectantia, ad hæreditatem d. Joannis Baptistæ; quæ quidem bona omnia descripta fuerunt in Inventario per eam confecto, sub die 24, Maii 1624, & quædam ex illis fuisse vendita, nempe unam possessionem, & unum olivetum Hieronymo Rosolino sub die 11, Decembris 1636, pretio scut. 1400, monetæ, atque sub die 21, Novembris 1637, alias duas petias terrarum, eidem solino pretio scutorum 1221, 87, ÷ ut colligitur ex Summar. Lentuli dato in propositione hujus causæ sub 4, Julii præteriti, & de his omnibus nullam fuisse redditam rationem ab eadem Felice, prout tenebatur;

9 Ideo præsumendum est ex dd. scutis 2621. retrahitis ex pretio venditorum bonorum, ipsam satisfecisse dd. creditoribus anterioribus Joannis Baptistæ, vel sibimet ipsi, pro juribus ab illis acquisitis, text. in l. Marcellus §. res, quæ ff. ad sen. Consul. Trebell. ubi Jaf. n. 12, Peregr. de fideicom. art. 35, num. 22, vers. sed interim, Fufar. de substitut. quæst. 667, n. 14, Gabr. consil. 138, n. 3, vol. 2, Rota dec. 680, n. 7, vers. hanc tamen part. 1, divers. 432, n. 8, & 9, part. 4, decis. 777, nu. 14, vers. quo verò part. 5, recent. & 547, n. 16, eadem part. 5, com. 2, Greg. decis. 67, n. 16, Cavaler. decis. 171, n. 1, & 453, n. 3, Bonon. fideicommissi de Clavarinis 10, Decembris 1638, coram R. P. D. meo Royas, & in Bononien. fideicommissi de Capite ferro, 19, Februarii 1646, vers. tertia distinctio coram R. P. D. meo Corrado, & dum non fuit per Felicem reddita ratio, non potest per eandem impediri executio mandati, de quo agitur, text. in l. Stan. C. contra Indic. tutel. Escobar. de ratiocin. cap. 21, n. 12, & 22, in fin. Cancer. var. resol. lib. 3, cap. 7, de pact. n. 328, Giurb. decis. 15, n. 3, Duran. decis. 247, n. 12. Imò neq; ipsa dici potest creditrix, cum semper prævaleat præsumptio consumptionis, & usurpationis bonorum administratorum, ut explicat Neguf. de pign. 1. membr. 5, part. n. 37, vers. ex quo Greg. XV. decis. 254, n. 3, & ibi Add. n. 8, Buratt. decis. 443, n. 2, & in recent. dec. 547, n. 17, p. 5, tom. 2, & dec. 3, n. 5, p. 6. Sed quatenus etiam dicta Felix esset creditrix, * cum tamen ejus creditum remaneat turbidum ob non redditam rationem, sufficit, nec ab ea aliqua retentio peti possit. l. fin. ubi DD. C. de compensat. Alex. consil. 95, n. 1, lib. 4, Surd. dec. 46, in fin. Cavaler. decis. 539, Adden. ad Buratt. dec. 160, n. 2, & in recent. decis. 679, n. 5, p. 1433, n. 2,

p. 2, & 743, n. 11, p. 5, recent. Romana quarti dotalis 19, Junii 1628, coram bon. mem. Coccino, Romana, seu Januen. monitum 31, Maii 1638, §. ex quibus negari saltem, & c. coram bon. mem. Boccabella, & 1 Martii 1641, coram R. P. D. meo Royas Romana fideicommissi de Capite ferro 10 Martii 1645, vers. & ex prædictis coram R. P. D. meo Corrado. Ad hoc enim ut retentioni locus esse possit creditum, * cujus vigore agitur, debet esse adeo clarum, ut nullo modo de eo hæsitari possit. l. 1. C. si 2. nups. mul. Bald. in l. item quia n. 3 in 2. lectur. ff. de pact. Marefcot. var. resol. lib. 2, c. 121, n. 88, Menoch. consil. 858, n. 8, Duran. dec. 197, n. 1, Romana de Marefcottis 24 Maii 1624, coram bon. mem. Remboldo.

Unde cum validitas dicti mandati non controvertatur, ac illius etiam justitia * remaneat probata ex pluribus decisionibus tam coram R. D. meo Decano, quàm coram me emanatis, illud venit executioni demandandum pro dicta summa scutorum 867, text. in l. 2, C. de execut. rei judic. Rota decis. 498, n. 1, p. 1, & dec. 69, n. 3, vers. veni exequenda p. 6, recent.

Et ita utraque, & c.

DECISIO XXXI.

R. P. D. CORRADO.

Romana Vineæ.

Veneris 7. Junii 1647.

SUMMARIUM.

- 1 Identitas non probatur per generales demonstrationes, aliis convenientes; nec probatur contra non habentes causam à primis investitis, n. 2.
- 3 Caducitas emphyteutæ ex Canonum perceptione, censetur remissa; Ex præsumpta solutione excluditur, nu. 4. Ob non solutos Canones per biennium incurritur, n. 5. Propter alienationem sub conditione assensus non intrat, n. 9. Ut legitime intenteur quæ probanda, n. 12. Ex causa probabili, & colorata excusatur, n. 13.
- 6 Emphyteusis in fundum dotalem tradi potest à filia marito, sine assensu Domini.
- 7 Dominus recipiendo Canones à novo emphyteuta, censetur eum approbare.
- 8 Locatio rei emphyteute, ad modicum tempus licite fit, sine assensu Domini.
- 10 Clausula, omni meliori modo, in reservatione assensus Domini apposita quod operetur, & non aliis: in reservatione assensus Domini idem operatur ac si dictum fuisset, & aliter habeatur pro non facta, n. 11.
- 14 Spoliatus emphyteuta, est prius restituendus. Dicitur, qui prius possidebat, n. 20.
- 15 Reintegratio ex deductis in gradu appellationis an impediatur; ut impediatur, requisita; num. 21.
- 16 Associatio extrajudicialiter petita per Dominum, non requirit partis citationem, nec causæ cognitionem, secus quando petitur in forma judicii, & possessor emphyteutæ se opponit, n. 17.
- 18 Probationes coadjutivæ quando post sententiam admittantur.
- 19 Possessio ex quibus probetur?
- 22 Temporis lapsus non præscriptus reintegrationem non tollit.

Cum informantes pro RR. Monialibus non acquiescerent resolutioni in hac causa factæ

die 27 April. 1646. coram me; prætendentes adhuc mandatum de associando illis concessum, contra D. Alphonsum Ferrum, & quondam Portiam ejus uxorem ex eodem processu, vel saltem ex novis probationibus coram Rota productis justificari, atque ideo sententiam Rotalem pro reintegratione ejusdem Ferri prolatam non esse confirmandam; Volui consulere iterum Dominos qui causâ denuò, quâ solent maturitate, discussâ, steterunt in decis. 708, part. 4, tom. 3, recent. & sæpè in aliis.

Quia certum est, quòd coram iudice à quo non fuit probatum (ut necessarium erat) vineam, de qua agitur, esse eandem, quæ in investituris, tunc exhibitis pro parte Monialium, fuerat de anno 1567. & 1568. vel quondam Antonio de Libertariis, vel quondam Nicolao Calderario respectivè concessa, quinimò differebat ab utraque in quantitate, qualitate, & confiniibus, ut apparet ex lectura dd. Investiturarum, & monitorii, ac articulorum in illo iudicio productorum; Neque generales demonstrationes, * quæ aliis æquè poterant congruere, sufficiebant, ut explicat Bart. in l. demonstratio sub n. 15, vers. vel quod alius est, & ibi Cast. sub n. 6, vers. vel nisi esset, alia res ff. de condit. & demonstr. & in his terminis latè probavit Rota penes bon. mem. Buratt. decis. 132, n. 8, vers. nec ad probandam identitatem, & c. ac per tot. & in rec. dec. 295, sub n. 8, vers. & tamen ad probandam identitatem, ac per tot. part. 1. Nec ullo pacto constabat reos conventos * à præfatis Investitis causam habuisse, ut fuit consideratum, in Roman. Devolution. 17 Martii 1621, coram bon. mem. Card. Verosp. in recent. dec. 281, n. 4, vers. prout nec similiter, & c. per tot. p. 4, tom. 2.

Minusque fuerunt justificatæ causæ præfatis caducitatis; Nam illa deducta ex non solutione Canonum per biennium, eliditur prorsus ex partitis exhibitis librorum ipsius Monasterii, ex quibus constat illos fuisse solutos usque ad annum 1615. & ex petitione facta pro non solutis de anno 1616. pro quibus non solum fuit relaxatum mandatum, sed executum, ac consummatum per captionem pignorum, subhastationem, ac deliberationem; deputatusque præterea ad instantiam Monialium Custos Vineæ ad percipiendos illius fructus usque ad integram satisfactionem, ut apparet ex eodem processu per acta Lucatelli sub diebus 30 Augusti, 13 Septembris, & 8 Octobris dicti anni 1616. transportato ad Rotam, ex quibus sanè * ante declaratam, vel agnitam caducitatem, petitamque ex ea causa immisionem, vel associationem gestis, censetur remissa caducitas, si quæ ideo fuisset incurfa, Surd. decis. 317, sub num. 1. & num. 14, vers. tota ergo difficultas, & in his terminis respondit Rot. in Roman. Domus 17 Junii 1610. coram bon. mem. Manzaned. in recent. decis. 708, num. 5, vers. ultra quod & sequentibus, part. 4, tom. 3, & comprobatur modern. Rom. Discept. 633. nu. 39, vers. Ita ut ac seq. Eoque magis quia ex prædictis omnibus diligentis resultat efficax præsumptio actualis solutionis, ac satisfactionis, quæ etiam corroboratur, & adminiculatur ex aliis publicis actis, & attestacionibus respectivè sub diebus 7 Octobris 1616. 12 Maii 1617. & 8. Novembris 1641. pariter productis, ex quibus apparet notabilem vini quantitatem ex eadem vinea ad Moniales eo anno pervenisse, * ac proinde, vel satis inde justificatur illarum satisfactio, vel saltem inducitur justa causa excusandi dd. Conjuges à caducitate, ut fuit dictum in

Florentina præfatis devolut. 18 Maii 1622. penes Buratt. decis. 624, num. 7, vers. quæ probabilis credulitas, & sequentibus, & post alios idem Roman. d. disceptat. 633. sub nu. 24, vers. cum etiam, & sequentibus. Atque ideo quando facta fuit declaratio caducitatis, ac institutum super ea iudicium de anno 1617. die 22 Junii non vigeat defectus solutionis Canonum * per biennium continuum, qualis requirebatur ad d. effectum in emphyteota Ecclesiæ, juxt. text. in cap. potuit, §. emphyteota quoque extr. de locat. & Auth. Hoc jus porrectum in §. qui rem Cod. de Sacr. Sanct. Eccles. & in Aut. De non alienand. §. scire autem, nec proinde ex eo poterat justificari præfata caducitas, ut fuit conclusum, in dict. decis. 708. part. 4, tom. 3, recent. & sæpè in aliis.

Alia verò deducta ex alienationibus factis à Portia, quæ jure dotis vineam hanc transtulit primum in Joan. Baptistam Guidum, & deinde in d. Alphonsum Ferrum ejus secundum virum nullius erat considerationis, cum non fuerint probata, atque exhibita instrumenta dotalia, ex quibus constaret, quod illius dominium fuisset in eisdem viros simpliciter translatum, an potius tradita in fundum dotalem quod (præsupposita etiam identitatis probatione.) Portio licuisset absque alio Domini directi consensu, * tanquam filia, ac hæredi Alexandri Caputi, & consequenter comprehensæ in concessionem illi facta ab eisdem Monialibus ex Instrumento, sub die 27 Februarii 1595. celebrato, ac per ipsas in eo iudicio producto, Specul. in vir. de emphyt. §. nunc aliqua nu. 133, vers. 109, queritur, Jaf. in l. fin. sub num. 107, vers. 1, ergo; Cod. de jur. emphyt. Crav. consil. 215, nu. 3, vers. In contrarium est veritas, & sequentibus, Corbul. de caus. priv. ob alien. limit. 20, sub nu. 1, vers. ampliatur, Pasch. consil. 53, sub n. 1, vers. & de datione in dotem, & fuit dictum in Rom. Domor. coram Reverendissimo P. D. meo Royas 9 Decembris 1641, in §. minus ob stare dicebant Domini, & 16 Januarii 1643, in §. fin. & coram Reverendissimo P. D. meo Ghislerio 18 Aprilis 1644, in §. sciendum vers. Et licet etiam deducantur, Idemque admiserunt Moniales recipiendo annuos Canones * à præfatis Guido, & Ferro eorum, ac Portiæ nominibus, absque ulla protestatione, vel contradictione, ut apparet ex dictis partitis, quo pacto dicuntur contractus cum eis gestos approbasse, & in eos consensisse ad l. Paulus, ff. rem rat. hab. Rom. consil. 103, sub nu. 5, vers. His tamen non refragantibus, ac seqq. Rim. sen. consil. 16, sub n. 23, vers. quæ idem operatur, & Rim. jun. consil. 22, d. n. 8, vers. Istis tamen non obstantibus, ac seq.

Quatenus autem adducebantur venditiones successivè factæ per dd. Conjuges Carolo Antonio Braschæ die 18 Augusti 1617. & Joan. Francisco Rochæ 24 Maii 1618. neque ex eis justificatur caducitas; Nam (præterquod posterior non fuit in d. iudicio probata) in utraque fuit reservatus in primis, & ante omnia consensus Monialium, & non alias, & c. Ac ulterius conventum, quod dominium, ac possessio Vineæ remaneret penes venditores, nec esset in emptorum transfata, donec pretium integrè fuisset solutum infra septennium, quo pendente illis concessa fuit titulo locationis, sub annua pensione conventa, ut legitur in instrumentis pro parte Monialium exhibitis, & neutra habuit effectum; nam prima post sex circiter menses fuit

fuit revocata ob non implementum Brascha, altera vero resoluta ob mandatum de associando ad favorem Monialium de mense Septembris ejusdem anni relaxatum, & executum, & novam concessionem ab eis factam predicto Rochæ die 4 Februarii 1619. Ita quod nulla ex hujusmodi contractibus deduci potuit caducitas contra dd. Conjuges, non quidem ratione locationis, * quæ abique Domini directi consensu pro eo tempore validè fieri potuit, Specul. in tit. de Emphyteus. dict. §. nunc aliqua num. 149 quest. 123, Clar. in §. Emphyteusis quest. 19, Franc. Cald. de jur. emphyt. lib. 4. cap. 1. nu. 14. vers. quo argumento, & sequentibus, neque ratione alienationis, quæ non fuit pura, sed conditionalis, * & ex vi, ac amplitudine d. reservationis suspensa in tempus præstandi per Dominum directum consensus, ita ut antea haberentur pro non factis, obidque nulla ex eis fuit incurfa caducitas, secundum receptiorem, & æquiores DD. sententiam, quam sæpius Rota probavit in decisionibus relatis in antecedenti sub die 27 Aprilis 1646, coram me in §. Præterea, & sequent. ubi in §. nec demum obstat, fuit plene responsum pacto in eisdem Investituris appo-

Nec relevat, quod in primo instrumento celebrato cum Brascha non legatur post ea verba, reservato in primis, & ante omnia consensu predictarum Monialium, &c. Clausula, & non alias, &c.

Quia loco illius leguntur aliæ æquipollentes scilicet, de quo protestatus fuit, &c. omni &c. aliis &c. quæ sanè manifestè declarant animum contrahentium, eorumque enixam demonstrant voluntatem reservandi consensum, ac jurata Domini directi, * eo meliori modo, quo expediebat pro validitate contractus, ponderando clausulam illam (omni meliori modo) Cravet. consil. 141, n. 3, vers. & istud sine dubio procedit. Rot. penes Veral. decis. 91, n. 5, vers. præsertim part. 1, ac decis. 366, n. 11, vers. præsertim part. 1, divers. & penes sanctæ memoriæ Gregor. decis. 204, n. 19, vers. Sed etiam addit. & in recent. decis. 643, sub num. 4, vers. licet autem p. 4, & decis. 692, nu. 6, vers. cum in contractu eadem part. 4, tom. 2. Ac etiam excludunt eorum voluntatem, & consensum aliter contrahendi, ponderando sequentem Clausulam aliis &c. quæ præ se fert conditionem adversativam antecedenti protestationi, atque dissentium † protestantis in casu contrario supra expresso, perinde ac si dictum fuisset, & aliter habeatur pro non factis. Alias, ibique gloss. 1, ff. de jur. jur. gloss. in l. divortio in verb. alias, ff. de negot. gest. Bart. in l. 1, n. 12, vers. quinto quæro, &c. ff. de condit. & demonstr. Jas. in §. in personam sub num. 8, vers. in text. & sub n. 23, vers. non obstat etiam textus noster. Institut. de action. & post alios probat Tiraquell. de retract. lignag. §. 8, gloss. 6, sub n. 1, Rot. decis. 192, sub n. 7, vers. fuit responsum & seq. p. 5, recent.

Quare ex prædictis infertur non obstat, quod in judicio possessorio leviores sufficiant probationes.

Quia (præterquod ex processu ipso satis apparet judicium per Moniales intentatum, ac prosecutum non fuisse purum, ac simplex possessorium.) Esto quod fuisset ejusmodi, attamen necessarium * omnino erat probare tria illa requisita in antecedenti, decis. deducta in §. fuit responsum, quod etiam in possessorio, & in Decisio-

nibus repetitis per informantes pro Monialibus, in recent. decis. 290, num. 9, vers. in quo sufficit part. 1, & decis. 325, sub n. 5, vers. Et nihilominus part. 3, & decis. 79, n. 8, vers. præsertim p. 5, decis. 163, nu. 1, & 3, vers. Dubitatum solum fuit de extinctione ipsius emphyteusis part. 7, & latius in Portuen. stagn. 27 Aprilis 1640, coram Eminentiissimo D. meo Card. Panzirolo ad fin. princip. vers. sic cum igitur ad obtinendum in hoc judicio, &c. nempe concessionem emphyteoticam, quæ in hoc casu non fuit justificata ob defectum legitimæ probationis indentitatis, ut supra dictum fuit; illiusque extinctionem, ac finem, vel ob deficientiam comprehensorum in ea, vel ob aliam legitimam causam. Et demum contumaciam possessoris, vel detentoris bonorum in eorum restitutione, quæ neque fuerunt probata; nam extinctio emphyteusis non fuit deducta ob lineam finiam, cum viveret adhuc Portia filia, & hæres Alexandri investiti, (cujus etiam supersunt filii) sed ob Canones non solutos, & alienationes factas, quæ quidem non consistebant, ut ex præmissis apparet; Ideoque cessabat etiam contumacia possessorum, cum justam haberent * contradicendi causam licet probabilis, & colorata, sufficiens esset pro illorum excusatione, ad l. Igitur §. & generaliter ubi DD. ff. de liberal. caus. & firmavit Rota penes Card. Seraph. decis. 794, n. 20, vers. & causa dubitabilis, & sanctæ memoriæ Gregor. decis. 388, num. 4, vers. ex quibus, ac Burat. dict. decis. 624, nu. 8, vers. prout etiam, & in recent. decis. 261, num. 5, vers. cum adhuc qualibet causa part. 1, & dec. 232, n. 2, vers. Accedit p. 2, & d. decis. 281, n. 5, vers. Et proinde p. 4, tom. 2, & dec. 293, n. 33, vers. Tum quia agebatur p. 6.

Deinde non obstat, quod probationes deficientes in eo judicio suppleantur ex productis coram Rota, quibus mandatum D. Judicis à quo bene possit justificari.

Quia neque ex productis coram Rota justificatur adductæ caducitatis causæ, ut hæcenus fuit probatum: Neque etiam ex his posset justificari mandatum postquam fuit executum in præjudicium partis conquerentis se fuisse illius vigore injustè spoliatam, * sed debet in pristinum statum ante omnia reponi, ac reintegrari juxt. decis. Chisaren. 172, quam Rota sequitur, ut apparet ex Decisionibus relatis in antecedenti, in §. Nam equidem attenderentur, &c. & in Roman. fideicom. Vineæ de Alexiis 18 Maii 1590, coram bon. mem. Penia in §. Ceterum Domini & seq. & penes Comitul. decis. 87, n. 8, vers. quamquam & Coccin. dec. 73, n. 2, vers. & cum agatur, ac Burat. dec. 848, sub n. 6, vers. quia sententia &c. & latè comprobatur aliis relatis modern. Rom. discept. 734, à n. 5, vers. præterea & num. 22, vers. & quicquid alii teneant refert Decisiones concordantes.

Neque ab hac conclusione Rota recessit in decisionibus allegatis pro Monialibus, sed juxta particulares rationes, * ac circumstantias in illis casibus vigentes responsum fuit. Nam in casu dec. 356, p. 3, lib. 3, divers. fuerat apprehensa possessio nomine Cameræ vigore Brevis removens vitium spoli, ut ibi legitur n. 1, vers. præterea & n. 5, vers. & omnium votis, ac seq. & comprobatur penes Veral. decis. 180, p. 3. In casu dec. ejusdem Veral. 114, & 115, part. 3, non agebatur de justificatione sententiæ exequutæ, sed exequendæ & de illius confirmatione, ut ex eis apparet, & fuit animadversum penes Coccin. decis. 417, n. 8, vers. quia

quia fuit responsum, & Reverendiss. Urgellen. decis. 133, n. 6, vers. præterea & seq. In casu dec. 353, part. 2, recent. præcellerant tot probationes coram primo Judice, quæ sufficere poterant etiam pro justificatione illius sententiæ, ut in ea legitur sub num. 3, vers. Accedit &c. Et mensuratio postea producta non tantum reddebat magis perspicuam ejus justiciam, verum & injusticiam posterioris sententiæ reintegratoriæ Auditor Cameræ convincat, quod etiam ex novis probationibus ad effectum impediendi illius executionem fieri poterat, ut ibi sub n. 4, vers. nam cum hodie agatur, & penes Veral. dict. decis. 114, n. 2, vers. & sicut sententia part. 3, & Coccin. decis. 56, sub num. 3, vers. Et licet hæc instrumenta; In illa vero coram eod. Coccin. 417, sub d. n. 8, vers. neque relevat, &c. dicitur sententiam ex novis probationibus posse justificari, quando agitur de illius confirmatione, non autem si agatur de manutatione ejus, qui de tempore instituti judicii possidebat, ut in ea legitur, eademque ratione id ipsum dicitur, quando agitur de reintegratioe illius, qui injustè fuit spoliatus, ut respondit Rot. in d. Rom. fideicom. Vineæ de Alexiis coram Penia, & penes Card. Seraph. dec. 279, n. 5, vers. Nam si ad effectum executionis, &c. ac in aliis præallegatis.

Nec aliud constituitur debet in judicio associationis * ex traditis in Rom. Domus ad Imag. Pontis coram bon. mem. Cardin. Lancell. relata per Theod. de Rub. in ejus sing. part. 1, fol. mihi 347, in §. limitatur ista concl. n. 9, vers. Tamen si talis expulsio ac seq.

Quia conclusio ibi firmata procedit in mandato de associando, quod à Judice petitur extra judicium ad evitandas rixas, & scandala, in quo nec citatio, nec causæ cognitio requiritur de quo loquitur, d. decis. & alia in Velitern. Casal. 11, Decemb. 1579, coram eod. quæ est dec. 806, n. 3, vers. non obstat. decretum Judicis & seq. part. 4, divers. & declarant Alex. consil. 131. In causa inter Universitatem n. 4, vers. Tamen secus est lib. 4, Jas. in l. 2, sub n. 113, vers. Si autem proprietarius, Cod. de jur. emphyt. Neguf. de Pign. p. 4, sub n. 23, vers. 10. Tertia conclusio, & seq. & seq. 2, modo; Ursil. ad Afflic. decis. 326, sub n. 1, & seq. in eis allegati, & distinguendo explicat Rot. in Regien. bonor. 20, Decemb. 1613, coram bon. mem. Seleucien. in §. non obstat, quod ubi petitur per Judicem associatio, & nuper in Rom. seu Velitern. restit. in integr. 17, Decembr. 1646, coram R.P.D. meo Bichio in §. Hæc verò nullitas evitari non potest, & latè Cald. de jur. emphyt. lib. 4. cap. 17, n. 44, vers. Verum, & sub n. 59, vers. quorum ego sententiam ac seq. Non autem in eo quod petitur in forma judicii, * ut factum fuit in hoc casu, & fieri debet quando possessor se opponit, & præsentiam caducitatem impugnat; tunc enim citatio, & causæ cognitio, ac proinde justificatio necessaria præcedere debet judicis Decretum, juxta sententiam Specul. in tit. de emphyt. §. Nunc aliqua sub n. 62, vers. Tu dic, ac seq. & Bart. in l. 2, n. 3, mihi videtur & seq. C. de jur. emphyt. & in l. 3, n. 14, vers. Si enim non præcessit, & sub nu. 26, vers. mihi autem videtur, & infr. C. de pign. Corn. consil. 163, sub n. 3, vers. Aut emphyteuta recognoscit Dominum lib. 3, Afflic. decis. 97, nu. 2, vers. & pro decisione ac sequentibus, Gabr. consil. 67, à nu. 17, vers. Illa etiam ratione lib. 2, Corbul. de caus. privil. ob non solut. Canon. quest. 12, sub nu. 3, vers. tertia fuit opinio, Rot. penes Mantie. dec. 194, sub n. 2, vers. quia Domini censuerunt, & sequentibus, & in

Bonon. de Cardinalibus 11. Januarii 1602, coram bonæ memoriæ Card. Pamphil. penes Marchef. de commiss. part. 2, fol. mihi 545, sub nu. 1, vers. neque obstat, quod dicebatur, & in Ariminen. Devolut. bonor. coram bon. mem. Card. Sacrat. 27, Junii 1608, penes Modern. Perusin. manuten. decis. 111, à nu. 7, vers. non obstat, ac sequentibus, & 16 Februarii 1609, apud eundem Marchef. part. 1, fol. 566, sub n. 1, vers. quibus non obstat visum fuit, & bon. memor. Andr. decis. 36, nu. 6, vers. Hinc cessat aliud obiectum, & sequentibus, ac decis. 61, n. 7, vers. nec relevat, & in dict. Regien. bonor. coram Seleucien. in §. Præterea considerabant Domini, & in recent. d. decis. 409, sub num. 7, vers. quia respondebatur part. 1, & ex aliis probat Modern. Roman. d. disceptat. 633, sub num. 1, vers. tamen istud pactum & pluribus sequentibus.

Præterea non obstat, quod etiam post sententias, & Decreta, quæ specialiter justificari debent ex eisdem actis admitti soleant probationes coadjutivæ antecedentium.

Quia conclusio hæc intelligenda est sano modo, quando scilicet sententiæ, seu Decreta hujusmodi impugnantur ex novis; Vel præcessit substantia probationem ad instruendum animum Judicis necessaria, licet pro formalitate judicii, vel pro majori illarum elucidatione aliquid desideretur, ut declaravit Rota in Casaraugustan. Portion. 16, Novemb. 1605, coram bon. mem. Jusso, penes Marchef. de commiss. part. 1, fol. 340, sub n. 4, vers. quoniam præmissa idemque sentit in decis. 479, n. 2, §. non obstat vers. secus autem ubi ageretur part. 4, divers. & per Add. ad Sanctæ memoriæ Gregor. decis. 272, n. 9, vers. sed tamen &c. Non enim decet ex culpa, vel tarditate unius partis, tam grave alteri præjudicium inferri, quæ ubi præcedentes probationes sufficere cognovisset, poterat à lite desistere, ac celeri satisfactione judicis sententiam, & mandatum prævenire, possessionisque & fructuum ac majoris dispendii, vel alias graviores fortè evitare jacturas, quas illis non præcedentibus injustè passa fuit; ut sentit etiam Rota in hac eadem causa coram Reverendiss. Domino meo Carrillo 27, Novembris 1641, in §. nec ad tollendum primum fundamentum, & in §. fin. vers. & Ideo. Quare non applicatur casui nostro in quo probationes factæ coram Judice à quo non erant proculdubio sufficientes; aliæ verò exhibitæ coram Rota ex parte quidem sunt cointegrales, non autem simpliciter administrativæ, & ex parte omnino novæ.

Non obstat demum quod reintegratio non competat Alphonso, vel quia possessio hujus Vineæ non esset penes illum eo tempore, quo fuit per Moniales apprehensa, sed in dictos Brascham, vel Rochum prius translata; Vel quia in præsentia constet de bono Jure Monialium, quod longo etiam ejus silentio fuit comprobatum.

Quia possessio * illius non solum satis probatur ex ipso judicio per Moniales contra eum principaliter instituto, mandatoque petito, ac relaxato, ut fuit dictum penes sanctæ mem. Gregor. decis. 458, n. 2, vers. de qua constat, & in Romana Domus 16, Februarii 1632, coram bon. mem. Pirovano penes Modern. de manuten. decis. 336, n. 2, vers. quæ petitio; Verum etiam ex d. Instrumento cum Brascha celebrato per eas tunc, & ex alio cum Rocha modo exhibitio, in quibus dominium, & possessionem sibi specialiter refer-